

Pojďme za Ježíšem!

Základ kázání: **Marek 1:16-20**

1. čtení: 1. Korintským 1:18-31

¹⁶ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. ¹⁷ Ježíš jim řekl: "Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí." ¹⁸ Ihned opustili síť a šli za ním. ¹⁹ O něco dále uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana; ti byli na lodi a spravovali síť. ²⁰ Hned je povolal. A zanechali na lodi svého otce Zebedea s pomocníky a šli za ním.

ÚVOD: VŠECHNO JE JINAK...

Milí bratři, milé sestry,

všechno je úplně jinak... Všechno je jinak, než jak to má být... Učitelé si v Ježíšově době nevybírali své žáky. Ale žáci si vybírali své učitele. Když o nějakém rabínovi slyšeli, že je moudrý, zkušený a vzdělaný, šli za ním a prosili ho, aby se mohli stát jeho učedníky. Jenže Pán Ježíš to dělá obráceně. Sám si vybírá své žáky. On je aktivní. A to se děje stále znovu a znovu. My si přejeme, aby se lidé sami od sebe rozhodli stát učedníky Pána Ježíše. A tak čekáme, až se oni sami rozhodnou. A přitom je to Kristus, který si vyhlédne člověka a pozve jej na společnou cestu. Jak říká Ježíš v Janově evangeliu svým žákům:

- ¹⁶ *Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo...* (J 15:16a)

A skutečně: Ježíš si ty čtyři rybáře vyhlédl. Nejen, že je spatřil. On si je vyhlédl. A to znamená totéž, co vyvolil, či povolal. Ve Starém zákoně říká Hospodin proroku Samuelovi:

- *"Jak dlouho ještě budeš nad Saulem truchlit? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nekraloval. Naplň svůj roh olejem a jdi, posílám tě k Jišajovi Betlémskému. Vyhlédl jsem si krále mezi jeho syny."* (1S 16:1)

Dále: Rabíni měli své žáky, kteří studovali pod jejich vedením tak dlouho, dokud se sami nestali rabíny, učitelé Zákona. I v tomto případě jde Pán Ježíš proti proudu. Kdo se jednou stane učedníkem Kristovým, ten nikdy dál nepostoupí. Napořád zůstane učedníkem. Učitel z něj nikdy nebude. Vždycky jen žák. Tak Ježíš výslovně učí své učedníky:

- ¹⁰ *Ani si nedávejte říkat 'Učitelí': váš učitel je jeden, Kristus.* (Mt 23:10)

Pořádná dávka pokory hned na začátek, bratři a sestry, že ano?! Nikdo z nás se nemůže druhým lidem chlubit, že si snad sám od sebe vybral tu správnou cestu životem, že se snad sám od sebe rozhodl následovat Krista. My jsme povolání. Nás si k sobě zavolal Ježíš.

A navíc: Nikdo z nás není učitel. Ani farář není učitel. Ani učitelé nedělní školy nejsou učitelé. My všichni jsme žáci Kristovi. Všichni jsme jeho učedníci. Všichni jdeme za ním. Nikdy ho nepředejdeme. Nikdy nepůjdeme boho-rovně vedle Krista, bok po boku. Nikdy spolu s ním nebudeme vést druhé lidi. Vždycky půjdeme za ním. V jeho stopách. A víte co? Nakonec je to velmi osvobodivé. Alespoň si nemusíme hrát na to, co ve skutečnosti nejsme.

1) RYBÁŘE, PRÁVNÍKY, POPELÁŘE, ŘEZNÍKY...

A teď: Koho si Pán Ježíš tehdy povolal za své první učedníky? Odpovíme bez dlouhého rozmýšlení: *Rybáře. Povolal si rybáře.* Ne, bratři a sestry. Pán Ježíš si nepovolal rybáře. On si povolal Šimona, Ondřeje, Jakuba a Jana. Na společnou cestu pozval čtyři konkrétní muže, kteří měli své jméno a svůj životní příběh. Marek nejdřív říká, jak se ti muži jmenují. Až poté zmíní, čím se živili. To aby dal najevo, že zaměstnání těch čtyř mužů není až tak důležité.

Kdyby totiž Pánu Ježíši záleželo na jejich povolání, kdyby mu šlo o to, co ti čtyři muži dokážou a co všechno umí, asi by si nepovolal čtyři rybáře... Ale třeba čtyři znalce Písma, nemyslíte? Pán Ježíš si povolal čtyři muže, kteří shodou okolností byli rybáři. Nevybral si je kvůli tomu, čím se živili. A to je pro nás velmi důležité, bratři a sestry. Když padne otázka: Proč si Pán Ježíš vybral jako své první čtyři učedníky zrovna rybáře, pak nejlepší odpověď zní: *A proč ne? Proč ne zrovna rybáře?* Vždyť na tom přece nezáleží! Bůh si je vybral. A Bůh na nich bude svým svatým Duchem pracovat, aby šli za Kristem, aby nesli ovoce Božího království, aby žili Bohu ke chvále a lidem k užítku. Není přece pravda, že vzdělaní lidé jsou lepší učedníci Pána Ježíše. Není pravda, že vysoce postavení a úspěšní lidé jsou užitečnější následovníci Pána Ježíše.

To mi připomnělo Hanse Nadlera, křesťana žijícího v Německu v 16. století. Tento člověk v dospělosti uvěřil v Krista a svým křtem stvrdil své odhodlání následovat Pána Ježíše. Protože se živil prodejem jehel, objevoval se na různých tržištích v zemi. A všude, kde byl, kázal Krista. Neuměl ovšem číst, ani psát. A tak zpravidla vykládal evangelium lidem podle Apoštolského vyznání víry a Modlitby Páně. Dva krátké texty, které kdekdo uměl nazpaměť – ty mu často posloužily jako podklad pro kázání. Protože se nad ním ale v Německu začala stahovat mračna, utekl na Moravu, do Mikulova. Tam, při jednom jeho kázání, uvěřilo a bylo pokřtěno 72 lidí. Nevzdělaný člověk, ale horlivý křesťan, kterého si Bůh připravil ke službě. Co tím chci říct? Že Bůh má stejně náročnou práci s právníkem, jako se zedníkem. S maminkou na rodičovské dovolené, stejně jako s politikem. S chudým, stejně jako s bohatým. S nemocným, stejně jako se zdravým. S dříve narozeným člověkem, stejně jako s dítětem.

Že byli Petr, Ondřej, Jakub a Jan rybáři – to je pro nás akorát výmluvným svěděním o Boží velikosti a Boží moci. Kristus si je vybral. A právě z nich učiní své žáky a rybáře lidí. Kristus si vybral nás. A i z nás si chce učinit své žáky a rybáře lidí. Vždyť přesně to jim i nám říká:

- *Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.*

Tedy: *Já přebírám zodpovědnost za to, že z vás se stanou rybáři lidí. Já způsobím, že vy budete moji plavčíci, kteří budou tahat na souš topící se lidi. Lidi, kteří sami sebe zachránit nemohou. Já z vás časem učiním ty, kteří budou pomáhat druhým nově se nadechnout. To vy zprostředkujete, že vašim bližním vdechnu nový život do plic. Díky mně budete pomáhat lidem získávat pevnou půdu pod nohama. Pomůžete svým bližním postavit se na mně jako na té nejpevnější skále. Vás si použiji k tomu, aby další lidé zahlédli Boží světlo. Z temné hlubiny hřichu zatím nic nevidí... Ale vy jim budete zvěstovat evangelium a skrze vaše svědectví a skrze vaše zvěstování jim zazářím já sám, váš Spasitel. Oni spatří mě samého a ve mně uvěří.* S apoštoly se to Pánu Ježíši povedlo. Tak řekněte: Proč by se mu to nemělo povést i s námi? Copak byli v něčem lepší než my? Jediná kvalita, která se počítá, je Boží láska. Jediná moc, která je ve hře, je ta Boží. Apoštol Pavel tomu nasadí korunku, když napíše korintským křesťanům:

- ²⁶ *Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ²⁷ ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; ²⁸ neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - ²⁹ aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. ³⁰ Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, ³¹ jak je psáno: 'Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu'.* (1K 1:26-31)

2) NÁSTUP HNED! A BEZ DOTAZŮ!

Bratři a sestry, teď se chvíli zaměříme na to, co v dnešním příběhu o povolání čtyřech rybářů není. Co tam chybí. Marek vypráví:

- ¹⁶ *Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. ¹⁷ Ježíš jim řekl: "Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí." ¹⁸ Ihned opustili síť a šli za ním.*

Všimněte si, že Ježíš nechodí dlouho kolem horké kaše. Nepřešlapuje v blízkosti těch rybářů. Nepozoruje jejich chování. Ani se nesnaží na sebe upoutat pozornost. Nepředvádí se před nimi, aby si je získal na svou stranu. Ani jim nejprve nenabídne pomocnou ruku, ve smyslu: *Dnes já pomůžu vám a zítra vy půjdete za mnou...* Pán Ježíš prostě přijde k nim a pozve je na společnou cestu. Bez dlouhého vysvětlování. Bez podbízení. Bez mazání medičku kolem úst. Bez zbytečných okolků. Bez dlouhého namlouvání. A také: Bez toho, aby jim dal čas na rozmyšlenou! Celé se to odehraje velmi, velmi rychle. Je v tom cítit naléhavost okamžiku. Teď, anebo nikdy.

Možná jste i vy právě tímto způsobem prožili Kristovo povolání. *Ted'... Ted' je třeba vykročit za ním*, cítili jste. *Zítra může být pozdě.* Ano, když nás k sobě volá Pán Ježíš, je to vždycky naléhavé. A nám nezbyvá než jít za ním – a to hned! Odklad školní docházky dostávají děti v mateřské škole. Ale nikoli ti, které do své školy života zavolá Kristus sám. Odklad nástupu Základní vojenské služby – ten jsme ještě my dostávali, protože jsme šli studovat na vysokou. Ale ten, koho si Kristus vybere za svého vojáka, žádný odklad nástupu do služby nedostává. Jeden z povolanych učedníků se o to kdysi pokoušel. A pohořel...

- ⁶¹ *A jiný mu řekl: "Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovoľ, abych se rozloučil se svou rodinou." ⁶² Ježíš mu řekl: "Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží." (L 9:61-62)*

Ale tito čtyři muži na břehu Galilejského moře to nezkoušejí. Neprosí o odklad. A už vůbec Ježíšovi neodporují, ani se nevymlouvají. Dokonce se ani nezeptají: *Co tím vlastně myslíš, Mistře, že máme jít za*

tebou, a že budeme rybáři lidí? Co vlastně budeme dělat? Vyděláme si nějakou korunu? A kdo za nás převezme naši živnost? Jak užijeme rodinu? Na jak dlouho nás budeš potřebovat? Budeme hodně cestovat? Budeme v této službě u lidí oblíbení? Půjde nám to, nebo se budeme trápit? Jsme vůbec vhodnými kandidáty?

Žádná taková otázka nepadne, bratři a sestry. Oni se neptají. Oni jen odpovídají. Odpovídají – mlčky. Odpovídají – bez řečí. Odpovídají tím, že jdou hned za Ježíšem. Silně to připomíná Abrahama, kterého Hospodin povolal na dlouhou cestu. A Abraham šel. Nic neřekl. Jen poslušně vykročil. (Gn 12) Šimon, Ondřej, Jakub a Jan nic neříkají. Jejich tiché rozhodnutí je však výmluvnější a silnější než stostránkové teologické pojednání. Oni prostě za Ježíšem vyrazí. Poslechnou ho a vykročí za ním. Co všechno ta cesta za Kristem přinese – to se teprve uvidí. Jak dobří budou Kristovi učedníci a jak úspěšní budou plavčíci – to se časem ukáže. Jak u tohoto povolání budou zvládat péči o rodinu a jiné závazky, jak těžké to bude – to všechno se teprve ukáže. V tom všem se ještě Bůh projeví – jako ten, který má jejich život ve svých rukách.

3) CO JSME OPUSTILI – A CO JSME NALEZLI

Bratři a sestry, moje babička mi často říkávala: *Peťánku, pamatuj si: Být farářem je to nejkrásnější povolání na světě!* Dnes, po více než deseti letech „farářování“, bych se jí snažil vysvětlit, že to není úplně pravda. Farář – to není nejkrásnější povolání na světě. Nejkrásnějším povoláním na světě je být učedníkem Krista a rybářem lidí. Být Kristem povolán... Toto úžasné životní povolání může prožívat každý – ať už je farář nebo učitel, dělník nebo účetní, student nebo duchodce.

A přesto: Kristovo povolání přináší jisté problémy, těžkosti a obtíže. Z našeho dnešního textu jsme se dozvěděli, že všichni čtyři učedníci udělali něco stejného. Opustili. Opustili něco. Opustili někoho. Petr s Ondřejem pustili na břehu své sítě na zem a šli za Ježíšem. Jakub s Janem opustili síť, loď, spolupracovníky a dokonce i tátu. Nechali všechno a všechny tam, kde byli. A následovali Krista.

Ale všimněte si: Pán Ježíš jim ty síť z rukou nevytrhl. Oni sami je tam nechali. Sami od sebe. Přemožení Kristovou výzvou pochopili vážnost situace. Pochopili, že se kvůli Kristu budou muset něčeho vzdát. Vzdali se sítě, vzdali se svého zaměstnání, vzdali se svých tělesných vazeb a pozemských vztahů. Zřejmě najednou všechno kolem nich zbledlo – ve světle Ježíšova povolání. A když už učedníci měli nějaký ten kilometr s Ježíšem nachozený a nějaký ten pátek strávili v jeho společnosti...

- ²⁸ *Tu se Petr ozval: "Hle, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou." (Mk 10:28)*

Bratři a sestry, to je tedy čin, který je společný všem pravým učedníkům Pána Ježíše. Není na světě Kristova žáka, který by to na vlastní kůži nezakusil: Že čas od času je třeba se pro Krista něčeho nebo i někoho vzdát. Něco nebo i někoho opustit. Je to na jednu stranu vždycky těžké. Ale na druhou stranu je to i osvobozující. V každém případě je jasné, že to k pravému následování Ježíše Krista patří. Vždyť on sám řekl:

- *Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.* ²⁵ *Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.* ²⁶ *Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?* (Mt 16:24-26)

A co víc? On sám nám jde příkladem! Ježíš Kristus nakonec visí na kříži. Opustí všechno, co má. Vzdá se toho, čím je. Zemře na Golgotě – za nás. Z čisté lásky k nám. A Bůh nás skrze jeho zástupnou smrt pozve k životu. A Ježíši život znovu daruje, když ho vzkřísí z mrtvých. Jeho nakonec povýší nad nebesa – ne jen proto, že to je pravý Boží Syn. Ale také proto, že se z lásky k nám dokázal vzdát úplně všeho, co měl a čím byl.

Milý bratře, milá sestro, dnes tě Kristus volá k sobě. Dnes tě volá na cestu následování, na které o mnoho přijdeš. Ale na které daleko víc získáš. Především na té cestě nalezneš svůj život. Protože pravý život – to je Kristus sám.

- ²⁹ *"Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium,* ³⁰ *aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný.* (Mk 10:29-30)

ZÁVĚR: POJĎME ZA NÍM!

Bratři a sestry, uvědomuji si, že každého z nás Bůh dnes mohl zastavit, oslovit, povzbudit či vést k pokání jiným způsobem. Protože každý z nás je v jiné životní fázi a situaci. Já sám jsem si v týdnu stýskal, jak je mi zatěžko vzdát se něčeho pro Krista.

Možná, že i vás to zasáhlo. Možná i pro vás je těžké opustit něco a vzdát se něčeho – kvůli tomu, abychom šli svobodněji ve stopách našeho Spasitele. Třeba vnímáte, jak lpíte na svém majetku. Nebo se nechcete

vzdát pohodlí. Nebo si nedokážete držet odstup od lidí, kteří vás stahují ke dnu. Nebo vás ztročily vaše koníčky. Nebo prostě jen nechcete být druhým pro smích.

Někdo si zase dnes mohl uvědomit, že už v sobě nemá tolik lásky ke Kristu a odvahy ho následovat jako před mnoha lety. Někdo jiný třeba konečně pochopil, že nezáleží na něm, na jeho síle, na jeho schopnostech, na jeho společenské a intelektuální úrovni – ale na Bohu, který povolává. Na Bohu, který svým Duchem skrze nás koná dobré dílo. Někdo další si zase uvědomil, že ho mnohem více zaměstnávají osobní záležitosti než následování Krista. Že teď za Kristem vlastně vůbec nejde, protože to pro něj není důležité. Jiný zase, že by rád vykročil, ale vůbec neví jak a kam. Nachází se na nějakém podivném rozcestí. A někdo z vás třeba ještě nikdy neprožil Kristovo jasné povolání – a přitom by o to stál! Možná právě dnes někoho z vás povolává Kristus úplně poprvé. Ať už tak či onak, věřím, že ke každému z nás dnes Kristus mluvil. A každého z nás zve na společnou cestu. A tak povstaňme a každý za sebe v tiché modlitbě odpovězme Pánu Ježíši na jeho volání, na jeho výzvu k následování.

TICHÁ MODLITBA